

I 781

W a s t e d

lustilikkud

rómo = laulud.

Tartun 1855.

trüffitu H. Laakmanni man.

722

Der Druck wird unter der Bedingung gestattet,
daß nach Beendigung desselben der Abgetheilten
Censur in Dorpat die vorschriftmäßige Anzahl Exemplare
zugestellt werde.

Dorpat, den 27. Mai 1854.

(Nr. 39.)

Abgetheilter Censor de la Croix.

33859

(Mein Lebenslauf ist Lieb und Lust.)

Mo elloaig om arm nink lust
Nink rōmo-laul mul fik;
Laul rōōmsa wirge rinna seest
Seep rōōmsas ellu-teed,
See lāt wast üles, alla,
Stwa nink fōwwerast,
Kuis murrega woip olla
Siin ilman parrembast.
Heida, heida, juhe! ei ma seft holife!
Heida, heida, juhe! ei ma seft holife!

Uig kurri om nink murren näep
Noortwerri waiwa fa.
Kus rōmust fiski südda lööp
Sääl om weel aig iks hä.

Tulle sisse, armas küllalin!
Rööm, meile wöras sa!
Meil liude, kanne täida siin
So armsa römoga.
Heida, heida, juhe! Mes murrest holime!
Heida, heida, juhe! Mes murrest holime!

Pöllumehhe laul.

Pöllumehhe tö om rasse,
Hä om süwwa walmis leib.
Hool tal laiselda ei lasse
Tarwilik täl egga aig.

Palge-heen ta ennast toidap
Warra, ilda, römuga,
Mötte, tedda ussin hoijab:
Adam arris pöldu ka.

Pöldu künda ta es tija,
Maast ta siski toidust ots,
Töle löi meid Jummal siia
Tö om ka, kui immep lats.

Udra, äkli, täl es olle
Ma täl siski toidust and;
Puust ta wilja, lehmast pima,
Lammas tälle willa fand.

Tenno lodu asju Lojal
Ni kui olnu, olgo nüüd!
Ke om andnu mulla-pojal
Moistust, tetta põllu tööd.

Millioni rahwas woitwa
Toita, kütse leiwaga:
Wannast wilja kuiwatiwa,
Kiwwi wahhel hõriwa.

Kui se põllumees nüüd esfi
Holega ifs arrip maad;
Woip täl häste fäwwa fäsfi,
Toita ausast omma pääd.

Magjaust ei aja temma,
Pakso putro wõiga sööp;
Lihha, kapsta maitswa kenna
Maine munne turgo toop.

Dstap errä ehtet sälga
Maggus maitš ka õlle-kan.
Mehhel ei sa saapid jalga
Kasfe tö nink waiwa man.

Meest om tunda temma teost
Rõiwas, ni kui saak nink õn!
Särk, se püssip üri-aos,
Teggo, jäädwa süddamen.

Mi kui lindu nida fulge:
Mi kui saius, rõivas ka,
Tallomeest ei woi ka põlge,
Temma modu särfiga! —

Sullane tält nõwwap palka
Tõle fiski holetu:
Lassep hennel anda malka
Kui täl küllalt kõnneldu.

Teda om: mes holiporri! —
Kaep funnas öddang saap?
Kedda litsup hool ja murre
Kratsip saggest kõrwa äärd.

Moisa orjus ajap tagga;
Kõt weel furjemb kubijas:
Säng täl maggab, ta ei magga!
Suigatab, wast tunni kats.

Esä kauplep tütrele meest.

Esä.

Terre, Reino, Anzo, Tannil,
Pois, kui lillik illo sees! —
Minno walge päga Marril
Lähhas jobba tarwis mees! —

Es sa jobba wötta ette
 Pariellu kaija nüüd? —
 Lähhat üksford wanna rekke,
 Ei sul anna ütsge suud!

T a n n i l.

Nig weel hääd nöwwo sadap,
 Poismees tarwis olla sa!
 Küllab Summal pruti jaggap,
 Kui ma prudi wötjas sa!

Palki eest ei kölba wössa,
 Mes seält kirmel ragguda?
 Kui ma surembas weel kassu
 Sis ma prudist maggu sa!

E s s a.

Tötteste, sul ütle minna,
 Onnelik se tüdruk om!
 Kõrda lähhap häste linna;
 Häste wõrsup karja loom.

Prisked werrewad täl pössed
 Werrewad fik wasfikad:
 Pehmed, sured temma nissad;
 Marid maggusad ja hääd.

Wagga om weel poistest temma

Pörsad, ni ma arwan tööst:
Dmmawa kui sügud kennad;
Hunt ei sō neid masu eest!

Pikkusfest ta parras sinnul;
Minna tömp, ka ni kui sul!
Hä ninf moistlik om ta kõnnel:
Ušfin, eggä töle kül!

Mõnni poisge olles wõtnu: —
Kummal tahtse saksa meest!
Eggaüts nüüd tedda jätnu: —
Püwwe püüs, last kanna eest!

Holetu naine.

Saljan ehten kewwad saiap,
Röömsast laulab linnu arw.
Hallis lät ka minnu naisel
Holetusse ellun farw.

Wahhest kedap jahhu-putro,
Tõ kif tekko näitsik Liis;
Külla naistel ajap jutto
Mes mul tetta, waine mees!

Jodit Sullane!

Ei olle se hä sullane
 Ke wina täis kui pulk!
 Mes hääd, et käd fullatse,
 Kui rojane täl furt.

Ke täamba tö man faine mees,
 Lääp tarwis töisele,
 Ent hommen jonu porri sees;
 Ei fölba hennelge.

(Guter Mond, du gehst so stille.)

Armas fu, sa läät ni hilja,
 Ddangutsen pilwin sääl;
 Dlet rahhul warra, ilda;
 Murrelif om minno meel.
 Murren käib mo faeminne
 Perra sinno selgel teel.
 Oh, et minna woisse minna,
 Sinnule nüüd perra sääl.

Armas fu, ma sulle kaiba
 Mes mo foormap söamen
 Kes mul saisap öö nink päiwa
 Sätmata mo söamen.

Armas fu, ma sulle ütle
Muile sa ei kõnnele,
Milles minno silma zilkwa
Südda furbliß minnu seen.

Tollen kaunin wäiksen orron,
Saiswa warjotawa pu;
Eiggi wee-saddame weren,
Näet sinna urtsoku;
Ülle joe, niidu, wõßo,
Minne, kae aknast sis,
Näet sa mo armsa Eiso,
Tüdrukide funningat.

Ei sa fullan, siidi röiwan
Sedda tüdrukut säääl nä;
Mi kui uhked neitsid moisan
Torren ehten paistawa.
Suusse kaunist plettin temmal,
Walge fleit nink kala-rät,
Kirriw põl, hä sukkad jallan,
Kängad wisi perra tet.

Temma hä ja wagga südda
Wäega mele perra mul;
Hä ta tõtten, naljan tutta,
Kerge, ussin, tö man kül;
Kittuwäärt ta kombe nätta,

Röömsa om ta söamen;
Temmast armastedus sada,
Näis mo fige üllemb õn.

Ku, sa puhta himmu söbber,
Sili temma tarre sa;
Uwvalda täl minno mötte,
Et ma tedda armasta;
Ütle, et ta ainult mulle
Minno rööm nink mele hä
Armu perrast tunnen wallo,
Kui ta ikkep murre al.

Emmast perrajänu.

Minna kül minna kül, waine latse
Ilma emmata kannane,
Ilma päta pääsofenne,
Wahhel ilma waimofenne.
Säije mahha marja suru
Põrmandulle põrmu suru
Sõdule sõmmera suru
Koa läwwe förrufenne.
Aida läwwe arwolinne
Tulli minna foa läwwele
Es olle kotta kutsujat
Astsi minna aida läwwele

Es olle aidast andijat.
Lätsi ma tarre lāwwele
Es olle tarre tōstijat.
Kus ma istse säääl ma itse,
Kus ma saisi sainad hāmmfi:
Sinnā tekki tiigifenne,
Kaldu kalla järwekenne;
Sis sai kulla karjal jumwa
Welle warsul wallatalla;
Onno hobbestel ojoda
Näitfikidel närtsu möske.
